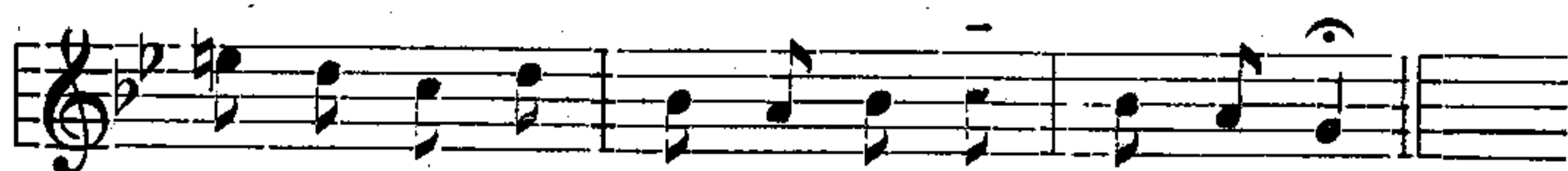

Ze St. Hrozenkova.

Pohodlně.

Je-dna ho-ra, dve ho-ry, dve ho-ri-čky ze - le - né, do ně bud-zě

o - bí - ma - ci mo - je lí - čka čjer - ve - né.

Jedna hora, dve hory,
dve horičky zelené,
do ně budžě obímaci,
moje líčka čjervené.

Obímať by ích Adam,
aľe si ho něžjádám;
obímať by mi ích Janko,
aľe je on ďaleko.

Sedaj, miľá, na koňa,
pojedzeme do poľa,
pojedzeme na tú lúčku,
ďzě je lipka zelená.

Pod tú lipkú studnička,
je tam dobrá vodička,
slézaj, miľá, slézaj doľú,
napojíme konička.

Miľá s koňa slézaľa,
ďaľ í Pámbũ pachola,
o Bože mój, prebože mój,
ďe je moja sľoboda!

Sľobodenka, sľoboda,
něni každému voľná,
enom tomu synečkovi,
kerý sedá na koňa.

Z Velké.

Velmi zdlouhavě.

Na ho-rách, na do-ľách, ní - že No - vých Zám-kũ, pa-se Jan-

ko ko-ně v drobném ma-ry-ján - ku.

Na horách, na doľách,
níže Nových Zámků,
pase Janko koně
v drobném marylánku.

Pase on jich, pase,
až sa celý trase,
že mu jeho miľá
pacholátko nese.

Nenes ně ho, nenes,
pro Boha živého!
Nesvádaj to na mňa,
sved' to na jiného.

Nesvedu, nesvedu,
Pámbũ by ňa strestaľ,
ne jednú, ne dvakrát,
ty sas u nás vyspaľ.

Dyby povídaľo,
to naše okolí,
kolikrát zavoľals:
Spiš-li potěšení?